ऋचः षट् सूक्त एकस्मिन्नत्र द्वे द्वे क्रमाद्भवेत्।
वपायाञ्च पुरोडाशे हविषीति क्रमो भवेत्॥

वायव्यꣳ श्वेतमालभेत भूतिकाम इत्यत्र वायोर्या पुरोऽनुवाक्या तामाह। "पीवोऽन्नाꣳ रयिवृधः सुमेधाः। श्वेतः सिषक्ति नियुतामभिश्रीः। ते वायवे समनसो वितस्थुः। विश्वे नरः स्वपत्यानि चक्रुः" इति। यो वायुदेवताकः श्वेतच्छागः पशुः सोऽयं 'सिषक्ति' सिक्तो भवति, सम्बध्नातीत्यर्थः। उत्तरार्द्धे नर इत्यभिधास्यमानत्वात् नॄन्मनुष्यान् यजमानान् सिषक्तीति योजनीयम्। कीदृशान् यजमानान् 'पीवोऽन्नान्' पीवानि स्थूलानि प्रभूतान्नानि येषां ते 'पीवोऽन्नाः', तान्, 'रयिवृधः' रय्या धनेन वर्द्धमानान्, 'सुमेधाः' शोभनया मेधया यज्ञप्रयोगधारणशक्त्या युक्तान्। कीदृशः श्वेतः पशुः, 'नियुतामभिश्रीः' नितरां युषतां रथेऽभिश्रयन्तीति 'नियुताः' वायोर्वडवाः, तासामभिश्रणीयः, एतस्य पशोर्वायव्यत्वेन वायुद्वारा वडवा अप्येतमाश्रयन्ति। यागे तान् नॄन् यजमानान् 'श्वेतः', सिषक्ति, 'ते' नरः, यजमानाः, 'वायवे' वायुदेवतार्थं, 'समनसः', तेन देवेन समानमनस्काः, तस्मिन् प्रीतियुक्ता भूत्वा, 'वितस्थुः' विशेषेण स्थिताः। ततो 'विश्वेत्' विश्वान्येव वायुदेवताकानि कर्म्माणि, 'स्वपत्यानि' शोभनापत्यप्रदानि 'चक्रुः' कृतवन्तः॥

अथ वपायाज्यामाह। "रायेऽनु यं जज्ञतू रोदसी उभे। राये देवी धिषणा धातिदेवं। अधा वायुं नियुतः सश्चत